

Un antrenor, un om, un părinte

Mulțumesc, domnule antrenor Csiszár Ferenc!

Întâlnești în viață oameni de care te legi dincolo de cuvinte, oameni care văd în tine mai mult decât vezi tu și care iau decizia de a munci alături de tine până când și tu vei ajunge să descoperi acea parte din tine de care încă nu ești conștient. Sunt oameni care sunt făcuți pentru sufletul și nevoile tale. Un astfel de om este și domnul antrenor emerit Csiszár Ferenc.

Aveam opt ani când l-am cunoscut. Am ajuns la sala de scrimă din Satu Mare după ce am renunțat la practicarea altui sport, sport de contact Karate Shotokan, pentru că antrenorul de aici a hotărât să plece în străinătate, obținuse alt contract foarte avantajos, și eu nu voiam să continui cu altul. Era vară, luna august, și începea un nou ciclu de recrutări de noi talente la scrimă, arma spadă. Nu știam pe atunci ce este scrima și câte arme există în acest sport. Așadar am început cu primele lecții: salut, pași, deplasări, jocuri, însă toate la nivel de teorie. Practic spada după abia o lună de zile am avut ocazia să o primesc.

Puțini sunt antrenorii care pun suflet, și mai puțini sunt aceia pentru care se poate folosi sintagma „bunătate omenească”. Domnul Csiszár este unul dintre aceștia. Un antrenor care își pune sufletul pe tavă cu fiecare lecție de scrimă. Un antrenor care a văzut în mine un talent de care eu încă nu eram conștientă și un antrenor care m-a ajutat nu numai să-l descopăr, ci m-a ambiționat să dau tot ce e mai bun din mine pentru a-l scoate în evidență.

O fire glumeață, un antrenor dedicat 100% muncii, pasiunii și implicare maximă, sunt cuvintele ce îl reprezintă pe antrenorul Csiszár Ferenc.

A pregătit sportivi medaliați la Jocurile Olimpice, Campionatele Mondiale și Campionatele Europene. Succesul nu vine niciodată peste noapte. Succesul nu este un dar ci rodul unei munci asidue, constante, inspirație și curaj. În sport nu există „nu pot”, „nu vreau”, „este imposibil”. Aici intervine antrenorul care dovedește că totul se poate. M-a luat de la zero, a muncit cu mine, m-a format și m-a antrenat, urcând pas cu pas în ierarhia sportivă. Nu este doar un antrenor de excepție, ci și un mentor extraordinar, atât în sala de scrimă cât și înafara ei. Eu practic am crescut lângă dânsul. A fost întotdeauna lângă mine, m-a sfătuit și încurajat, în tot ce am vrut să realizez. Și acum țin legătura cu dânsul. Putem sta de vorbă oricând, oricât și despre orice. De-a lungul timpului, am învățat foarte multe de la dânsul. Ceea ce sunt astăzi la fel ca și succesul meu de până acum se datorează chiar într-o mare parte dumnealui. De aceea vreau să-i mulțumesc. Se va supăra puțin că am aplicat la Premiul Mentor. Am mai intenționat să aplic pentru dumnealui dar i-am respectat dorința de a nu face acest demers, pentru că mereu s-a opus.

Un om remarcabil, nu-i place să țină discursuri, o modestie rară când vine vorba de dânsul și merită mult mai mult decât a primit. Îi place să vorbească la infinit de elevii dânsului, de munca sportivilor, de rezultatele lor și mult mai puțin de dumnealui. Îl admir mult pentru omul simplu și modest care s-a dovedit a fi. Dânsul m-a învățat ca în sport, ca și în viață, sunt sușuri și coborâșuri, dar că nimic nu e imposibil când îți dorești ceva cu adevărat.

Am avut multe momente frumoase în decursul perioadei mele de sportiv, cu antrenorul Feri Bacsi (cum îi spunem noi toți la sală), și îmi amintesc cu mare plăcere de ele. Câștigarea atâtor medalii de aur naționale dar mai ales încununarea muncii noastre prin câștigarea bronzului la Campionatul Mondial de

cadeți în Baku, ce a dus la calificarea mea directă la prima ediție a Jocurilor Olimpice de tineret din Singapore. Am petrecut mult timp împreună ca sportiv – antrenor, chiar sărbători importante, aflându-ne în competiții, cantonamente, deplasări, etc. Am fost o echipă încă de la începutul carierei mele de sportiv, legitimată la Clubul Sportiv Satu Mare. A reușit mereu să mă pună pe picioare, să îmi dea încrederea și curajul necesar atunci când chiar eu le-am pierdut. Nu a avut nimic de reproșat atunci când nu mi-a ieșit ceva în concurs. „Mai avem de învățat”, spunea, „trebuie tras și cu capul, nu numai cu inima”. Este mereu mândru de realizările mele sportive, dar și școlare. A fost alături de mine în toate momentele speciale din viața mea: majoratul, absolvirea liceului și alegerea clubului la care activez în prezent. Pentru mine este mai mult decât antrenor, mentor, este al doilea meu tată, cum îi place să o spună chiar dânsul. Cu toate că l-am cam „albit”, au mai rămas câteva fire ce urmează a fi albite. Chiar de curând, la ultima competiție la care am participat, a fost și dânsul prezent ca antrenor al băieților, mi-a spus că i-am mai albit câteva fire de păr, i-am dat emoții la unul dintre asalturi. Chiar și acum când nu e antrenorul meu, mă susține și se bucură pentru reușite și suferă pentru nereușite.

Știu că am avut șansa să îi fiu dânsului elevă, indiferent de situația în care ne aflăm, întotdeauna reușea să găsească soluția. Scrima este un sport costisitor: echipament sportiv, deplasări, taxe de participare, este greu să găsești banii necesari. Dânsul a avut grijă să nu îmi lipsească nimic în acest sens. A căutat sponsori pentru echipament, deplasări, cazare. Astfel v-am găsit pe dumneavoastră: Fundația Pentru Comunitate, Programul MOL de promovare a talentelor, fundație care mă susține și ajută peste 6 ani. Vă mulțumesc! Atunci când eram speranță, nu reușea să găsească sponsori, scotea banii din buzunarul propriu. Au fost competiții unde a plătit deplasarea, cu mașina personală, taxă de concurs, mi-a asigurat cazare și masă, din banii proprii, fără să ceară nimănui nimic (aici mă includ și pe mine). A fost o perioadă când aveam programul foarte încărcat și locuiam la 10 km de oraș, acolo unde aveam de mers la școală și sala de scrimă. Trezirea la 6 dimineața, antrenament 2 ore, apoi școală, pauză aproximativ 2 ore, apoi iar la antrenament. Nu prea aveam timp să ajung acasă pentru masa de prânz. Dânsul a făcut în așa fel încât să pot avea o masă caldă la prânz, pentru a nu-mi neglija nici școala și nici antrenamentele. Școala era prioritate, niciodată nu a permis să fie neglijată. Ca dovadă de recunoștință pentru dumnealui și părinții mei, am reușit să închei anii de liceu ca șefă de promoție la Liceul cu Program Sportiv Satu Mare. Măcar atât puteam să fac.

Domnul antrenor m-a învățat să accept înfrângerile, deși unele erau foarte greu „digerabile” pentru a înțelege că cel mai important este să nu încetez să cred în capacitatea și șansele mele, să cred în mine până la capăt. Este omul care într-o sală plină de spectatori și sportivi, o gălăgie infernală și susținători ai adversarei mele, reușește să facă, că doar vocea dânsului să o aud și doar încurajările dânsului să mă motiveze. Nu știu cum dar vocea lui și o privire aruncată spre dânsul mi-a dat puterea și încrederea necesară într-un moment important al concursului, un factor determinant pentru acel succes. E acea legătură sportiv-antrenor, ceva ce nu poate fi explicat în cuvinte. Lasă totul: casa, masa, familia și venea la sală să mă antreneze în funcție de programul meu de la școală. Mereu spune „prezent” la nevoile mele și de aceea când merg acasă la Satu Mare, indiferent că pentru o zi sau pentru o săptămână, mereu merg la a doua mea casă (sala de scrimă) pentru a-mi revedea și îmbrățișa antrenorul, omul, părintele Csiszár Ferenc. Este și va fi mereu într-un colț al inimii mele, într-un loc special. Știu că nu am să îi pot întoarce tot binele ce mi l-a făcut, dar toată viața mea voi încerca să îl fac să fie mândru de mine, să îi duc munca mai departe și să nu îl dezamăgesc niciodată. Nu din întâmplare am ales să urmez Universitatea Națională de Educație Fizică și Sport din București, este persoana care m-a motivat în ceea ce privește cariera profesională aleasă. El este bijutierul care a sculptat și șlefuit diamantul. Este antrenorul care a

format, educat și ridicat sportiva Amalia Tătăran. Vreau doar să se știe că am avut cel mai bun antrenor de scrimă și că merită mult mai mult decât simple mulțumiri.

Îmi dau seama prea bine că ceea ce sunt azi și ceea ce voi deveni mâine se datorează Dumneavoastră, domnule antrenor Csiszár Ferenc.

De aceea, vă mulțumesc!!!

***

Dați-mi voie în primul rând să mă prezint. Numele meu este Simona Pop, am 27 de ani, locuiesc în Satu Mare și anul acesta am devenit campionă olimpică la Rio de Janeiro împreună cu kolegele mele de echipă de la spadă.

Pfffff...sună frumos, nu-i așa? Permiteți-mi să vă zic o mică poveste legată de această medalie, de unde a început totul și mai ales cu CINE.

Sunt născută și crescută în Satu Mare, am doi frați mai mari care au practicat de mici scrima și cum era și normal, sora lor mai mică era "nevoită" să încerce și ea. Mama mea nu ne lăsa pe mâna oricui, așa că nici în sport nu putea fi vorba să merg la orice antrenor, singurul antrenor la care puteam să încep scrima era domnul Csiszár Ferenc. El fiind plecat în Kuweit câțiva ani ca să antreneze, am fost nevoită să aștept până în octombrie 1997 când s-a întors și a pornit o grupă nouă de copii, atunci mi-a dat și mie frâu liber mama să încep sportul.

Nu pot să zic că am fost un copil talentat, nu eram deloc motrică, nu aveam cine știe ce calități fizice, dar în schimb eram un copil foarte conștiincios și puneam suflet în tot ceea ce făceam, și duceam orice până la capăt.

Din punctul meu de vedere un antrenor de copii are o misiune extrem de grea. Pe lângă că este necesar să fie înzestrat cu o răbdare supraomenească, trebuie să țină copilul cumva în sala de sport, să fie interesat, curios de ceea ce se întâmplă acolo, el trebuie să își dea seama fiecare copil/sportiv ce calități are, cum poate să atingă nivelul maxim cu el.

Domnul Csiszár așa putea să zică că este antrenor perfect în acest sens. De la primele antrenamente vede, are un ochi format pentru așa ceva, calitățile unui copil. Eu nefiind un copil prea talentat, probabil mulți antrenori nu ar fi dat doi bani pe mine, însă domnul Csiszár, spre norocul meu, a văzut ceva ce alții nu ar fi observat.

În scrimă, pe vremea aceea, în primii ani, nu aveam cine știe ce concursuri. Așa că primele rezultatele au așteptat câțiva ani să apară, fiind și stângace, pe atunci o raritate, nu aveam nici echipament adecvat să particip la concursuri, de abia după 3 ani de scrimă am avut primul concurs pentru categoria mea de vârstă pe care l-am și câștigat. Gustul victoriei mi-a plăcut foarte mult, credeam că așa va fi întodeauna de-acum încolo. Dar știți care este problema în sport? Odată câștigi, de zece ori pierzi. Aici intervine antrenorul în copilărie, trebuie să fie foarte înțelept și să reușească să balanseze soarta. Să consoleze copilul, să fie acolo când are nevoie să plângă după un concurs nereușit, să fie acolo când urcă pe podium, să fie acolo când trăiește un eșec neașteptat și să o ia de la capăt, ÎMPREUNĂ. Un antrenor bun trebuie să știe să își țină sportivul cu picioarele pe pământ oricât de bun ar fi el, să îl certe când este

nevoie și să îl laude când are nevoie de acest lucru, cumva să vorbească pe limba lui, să fie lângă el în orice moment. Un antrenor la un moment dat devine ca un tată pentru sportivi, petrecând poate, (sigur), mai mult timp cu ei decât cu familia, cu proprii copii.

Un antrenor trebuie să învețe copilul să lupte, să devină fair play, să devină OM. Un antrenor te învață bunele maniere, te învață cum trebuie să tai cu cuțitul, te învață cum trebuie să te porți în societate.

Dar să revenim la povestea noastră. Anii începeau să treacă și deja făceam scrimă de mai bine de 10 ani. Deși aveam rezultate remarcabile pe plan intern, cumva rezultatele internaționale se lăsau așteptate. După terminarea liceului, eram pe punctul de a mă lăsa de sport, și a continua studiile în alt oraș, unde nu exista scrimă, când vorbind cu domnul Csiszár am zis că ne mai dăm o șansă la ultimul meu campionat mondial de juniori. Doar că noi degeaba ne dădeam șansa dacă Federația considera că nu merit să merg la acel campionat mondial, deși câștigasem naționalele în anul respectiv. Aici a intervenit iarăși îngerul meu păzitor, adică domnul Csiszár, care mi-a plătit toată deplasarea din buzunarul lui, pentru că el avea încredere în mine. Eu nu știam acest fapt (că plătise el), eu credeam că a găsit un sponsor.

Așa am plecat în Italia, la mondiale, singură cuc. Dar m-am întors cu medalia de argint, prima mea medalie internațională. De aici pot să zic că mi-a pornit cariera de sportiv de performanță. De la faptul că antrenorul meu care m-a crescut, singurul cu care am lucrat mai bine de 13 ani din cariera mea de 19 ani, a avut încredere în mine. De aici am pornit pe drumul anevoios dar extrem de frumos și palpitant al sportului de performanță. Din păcate după doi ani de la această medalie am fost nevoită să mă despart de domnul Csiszár pe plan profesional din cauze financiare, am tras foarte mult de timp cu această hotărâre, dar într-un final a trebuit să o iau. Chiar și în această hotărâre, oricât de grea i-ar fi fost domnului Csiszár, el mi-a spus într-un final că trebuie să plec, i-am zis că nu plec de lângă el, însă dânsul a avut un răspuns foarte înțelept: Simona, știu că ai rămâne pentru mine, dar cu mine nu mergi la piață și nu îți plătești facturile, trebuie să pleci. A doua zi am fost transferată la București.

Deși am plecat de mai bine de 6 ani din Satu Mare, ori de câte ori am avut nevoie de ajutor la antrenamente sau în orice alt domeniu, el a fost alături de mine. A fost alături de mine la concursuri, îl auzeam din tribună când am câștigat medalia de bronz în 2013 cu echipa la mondialele de seniori din Budapesta, îl auzeam la fiecare concurs intern și internațional la care a fost cu noi, era primul care venea să mă felicite după un concurs reușit sau să mă îmbărbăteze după unul nereușit. După câștigarea medaliei olimpice a plâns pentru reușita noastră. De asemenea a fost alături de mine și în viața personală, a fost acolo când m-am căsătorit cu spadasiul Adrian Pop, a fost alături de mine la înmormântarea ambilor părinți.

Ca o cununare a muncii noastre, anul acesta m-a așteptat la gară, a așteptat la gară medalia olimpică de aur, care deși atârna de gâtul meu, mai mult de jumătate din această medalie este a lui. El a crescut sportivul ceea ce sunt acum, în București mult prea puțin m-au schimbat, m-am dus la olimpiadă cu scrima învățată de la el în proporție de 90%, cu încrederea primită de la el în proporție de 100%. Îi pot mulțumi ceea ce sunt azi la fel de mult cât le mulțumesc părinților, îi pot mulțumi faptul că trăiesc din sportul care îmi place, că sunt omul care sunt și că sunt fericită în căsătoria alături de soțul meu.

Asta înseamnă un antrenor care pune suflet în ceea ce face. Așa oameni merită premii speciale. Consider că nu este în momentul de față în România un antrenor mai presus celui care a crescut un

medaliat olimpic cu aur timp de 13 ani, pe lângă atâția alți medaliați europeni și mondiali la diferite categorii de vârstă.

***

Am cunoscut mulți profesori în cei doisprezece ani de școală și poate că mulți au jucat un rol important în formarea omului care sunt astăzi, dar știu că profesoara mea de chimie este cu siguranță o piesă esențială în dezvoltarea mea, atât profesională, cât și personală.

Chimia nu a fost din totdeauna marea mea pasiune, la început a fost doar o altă materie care îmi plăcea și la care mă descurcam. A fost doamna profesoară cea care prin modul ei de a ne preda, parcă în joacă, ne-a determinat pe mine și pe colegii mei, să participăm la olimpiadă și ne-a deschis astfel un drum atât spre o știință fascinantă, dar și spre un mod de viață, cel al atenției, prieteniei și al apartenenței la o echipă.

Mă bucur să pot spune că am continuat pe drumul chimiei și acum sunt studentă în anul I la Chimie Medicinală la University College London, iar din „cariera” mea de olimpică mă mândresc cu cinci mențiuni la Olimpiadele Naționale de Chimie, una la Olimpiada Națională de Științe pentru Juniori și de asemenea două calificări în Lotul Național Lărgit, una la Chimie și una la Științe.

O astfel de performanță necesită mult timp de pregătire, multă muncă și dedicație. Atât eu cât și restul elevilor olimpici ai doamnei profesor, am avut norocul de a nu trebui să depunem acest efort singuri, căci dumneai ne-a fost mereu alături, îndrumându-ne și explicându-ne. Orele petrecute pentru pregătire au fost nenumărate, existând multe zile în care am lucrat suplimentar până la orele 18 - 19 la școală, zile de weekend sau zile din vacanțe în care dumneai a stat mereu cu noi, explicându-ne și ajutându-ne la probleme teoretice sau lucrând împreună cu noi probele practice pregătite de dânsa. Este un efort remarcabil pe care doar elevul dornic de performanță ar trebui să-l facă, nu și profesorul său.

Pasiunea pentru această știință a d-nei profesoare ne-a „molipsit” și pe noi încă din clasa a VII-a și astfel eu și colegii mei am reușit să ocupăm aproape în întregime primele 15 locuri (din mai mult de o sută de participanți) la etapa județeană a Olimpiadei de Chimie. Ce aveam toți în comun? Același profesor pregătitor. Aceeași persoană dedicată care ne-a pregătit pe toți și ne-a făcut să vedem chimia ca pe o știință simplă, frumoasă și atractivă. Din păcate, numărul locurilor pentru Olimpiada Națională este limitat și nu ne-am putut califica toți, iar în următorii ani am rămas patru olimpici naționali din aceeași clasă, în condițiile în care acesta este și numărul de locuri acordat calificării la etapă națională. Eu și colega mea ne-am calificat mai departe în Lotul Național Lărgit de pregătire și selecționare pentru Olimpiada Internațională de Chimie. Un astfel de rezultat nu a fost o primă experiență pentru doamna profesoară, întrucât cu doar puțini ani înainte o pregătise pe o altă colegă de-a noastră, calificată în trei ani consecutivi în Lotul Național Lărgit, medaliată cu medalie de bronz la Olimpiada Internațională Pluridisciplinară Tuymaada și cu medalie de argint la Olimpiada Internațională de Chimie "Mendeleev". Spun colega noastră pentru că deși este cu trei ani mai mare decât mine, ea a fost lider pentru echipa olimpicilor de chimie, echipă în care schimbul de informații, impresii, susținere și sfaturi de la cei mai mari către cei mai mici a fost, este și va fi mereu prezent. Pe lângă faptul că iubim chimia, noi, cei din echipa olimpicilor de chimie, am învățat de la d-na profesoară să fim darnici cu ceea ce știm și să împărtășim cunoștințele noastre, să fim atenți la nevoile tuturor, să lucrăm în echipă, să ne susținem și să ne simțim ca într-o familie. Și tot de la dumneai am învățat că atunci când faci un lucru cu pasiune și plăcere, ceea ce înveți și acumulezi e profund și durabil, mulțumirea interioară te susține în perioadele dificile și atunci rezultatele nu întârzie să apară. Iar rezultatele nu sunt doar pe perioada liceului, căci datorită cunoștințelor mele în chimie am fost acceptată la o universitate de top în lume. Mai mult, consecvența și plăcerea de a studia ce le-am dobândit lucrând la chimie în liceu mă ajută acum să fiu printre primii studenți în anul meu.

Impresionant este că, pe lângă sprijinul academic, doamna profesoară ne-a susținut mereu moral, ne-a înțeles pe fiecare în parte și avut mereu grijă de noi, ne-a ajutat cu încurajări, felicitări sau consolări. Țin minte două momente dificile, unul când o încuraja pe colega noastră în noaptea dinaintea probei de baraj,

la telefon, la ora 2 noaptea, celălalt când m-a consolată ca o prietenă în clasa a XII-a când nu m-am calificat în Lotul Național Lărgit. Consider că toți am ajuns să fim ca o familie, legată de doi numitori comuni: pasiunea pentru chimie și doamna profesoară și sunt foarte mândră să spun că suntem o familie mare. Numai anul trecut, spre exemplu, am fost 10 olimpici naționali și dacă ar fi să număr și olimpicii județeni, sau olimpicii care au părăsit deja băncile liceului am crește numărul cu mult. Mă bucur să știu că deși am părăsit și eu liceul, sunt în continuare o mică parte din aceasta „familie” a chimiei rămânând în memoria afectivă a colegilor mei și a doamnei profesoare, așa cum, bineînțeles, și ei rămân în a mea. Bineînțeles că voi fi oricând bucuroasă să îi revăd sau să îi ajut pe colegii mei mai mici și sunt sigură că la olimpiadele ce vor urma, chiar de nu voi fi acolo fizic, voi fi alături de colegii mei telefonic, prin email și mai ales afectiv, trăind împreună cu ei toate emoțiile și presiunile unui astfel de concurs.

Sunt convinsă că această familie pe care v-am descris-o va crește tot mai mult și va aduce din ce în ce mai multe rezultate tocmai datorită doamnei profesoare, implicării și muncii dumneaei, atenției deosebite pe care le-o acordă tuturor elevilor, devotamentului și pasiunii de care dă dovadă în pregătirea elevilor în clasă și în orele suplimentare.

Pot spune acum că am descoperit lumea prin intermediul chimiei și chimia am descoperit-o datorită doamnei profesoare, care este mentorul meu încă din clasa a VII-a. Pentru toate acestea, d-na profesor va ocupa mereu un loc special în memoria și sufletul meu. La fel ca și colegii mei, sunt fericită și mândră că am avut-o ca profesor și va avea întotdeauna recunoștința, respectul și prietenia mea.

***

Cei patru ani în care mi-a fost profesoară, poate cei mai frumoși din viață, anii de liceu, au contribuit în mod fundamental la formarea mea ca persoană și la conturarea planurilor mele pentru viitor. Doamna profesor a fost prima persoană care m-a încurajat să scriu, observând potențialul pe care îl aveam în acest sens, încurajându-mă la fiecare pas și oferindu-mi argumente pentru a avea încredere în mine și a nu renunța la o pasiune pe care am cultivat-o împreună cu dânsa.

Deși am optat pentru profilul real pe parcursul liceului, am urmat o altă cale când am avut de ales drumul pe care să merg în continuare, la începutul vieții de student. Conștientă de potențialul pe care îl am, având sprijinul necondiționat al doamnei profesoare, am urmat cursurile Facultății de Comunicare și Relații Publice din București, pe care am absolvit-o cu nota 10. Anii ce au urmat, m-au găsit făcând ceea ce învățasem deja că stăpânesc cel mai bine: am scris mult, am citit și mai mult, am interacționat cu oameni diferiți, am lucrat cu cele mai mari companii din țara și am ținut prezentări la conferințe naționale și internaționale. Tot succesul de acum, tot ceea ce fac cu o deosebită plăcere și cu multe satisfacții, nu ar fi fost posibil, dacă atunci când eram o adolescentă în căutarea unui drum, nu aș fi avut-o alături pe doamna profesoară.

La fel ca mine, generații și generații de elevi, trecuți prin „mâinile” doamnei profesor, îmi sunt acum colegi sau colaboratori, la fiecare dintre ei văzându-se clar amprenta și stilul imprimat de cea care ne-a ghidat primii pași în viața de adulți.

Rezultatele remarcabile ale elevilor ghidați de dânsa la olimpiade, parcursul extraordinar pe care aceștia îl au din punct de vedere profesional atât în țară cât și în străinătate, dar mai presus de toate, valorile umane insuflă de dânsa, atât prin intermediul literaturii dar mai ales prin exemplul personal, modestia cu care se prezintă în orice situație, îmbinată cu demnitatea unei persoane care înțelege lumea și viața dincolo de întâmplările cotidiene, sunt doar câteva dintre motivele pentru care doamna profesor a fost și continuă să fie un Mentor pentru generații întregi

de elevi care au norocul de a o avea ca profesoară. Dincolo de orice dificultate, iar viața de profesor din țara noastră aduce, din păcate, destule dificultăți, doamna profesoară își face cu dedicație meseria, punând același suflet în a îi forma pe cei care sunt, de fapt, viitorul acestei țări.

Înțeleg că de multe ori, cifrele sunt cele care fac diferența. Din păcate, ca fost elev, nu pot oferi date exacte despre reușitele profesionale pe care doamna profesor le-a obținut de-a lungul anilor, deși știu că au fost foarte multe și importante. Tot ce pot spune cu certitudine este că după aproape 10 ani de la terminarea liceului, viața îmi este încă ghidată de ceea ce am învățat în cei patru ani de la doamna profesoară, iar acest lucru nu poate fi măsurat cu nimic altceva decât cu recunoștința profundă!

Mă bucur nespus că am ocazia de a îi fi alături doamnei profesoare și altfel decât am făcut-o până acum. Această scrisoare de recomandare pentru Premiul Mentor este, de fapt, felul în care îi pot spune MULȚUMESC pentru tot.

***